

XAVIER BOSCH, director
TONI CRUANYES, director adjunt

SALVADOR COT, director d'edicions

DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ, JOSEP PLAYÀ,
subdirectors

SECCIONS: JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI
ARAGAY, ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles];

ALBERT BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
DAVID CAMINADA [Opinió]; MANEL CASTILLA [Disseny];
SANTI GONZÁLEZ [Món]; PEPA MASÓ [Societat i
Barcelona]; ÓSCAR MONTFERRER [Comunicació];
ALBERT PLA [Edició]; MONTSERRAT RIUS
[Documentació]; ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid; MONTSE OLIVA
AVUI.CAT; SILVIA BARROSO

VICENT SANCHIS, president del Consell Editorial

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: <http://www.avui.cat>
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L. Enric Granados, 84. 08008 Barcelona.
Coordinació i reserves: Tel.: 93 316 39 04 - Fax: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectes del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Jordi Sànchez i Picanyol

Polítològ
jpicanyol@hotmail.com

Els reptes de l'educació

Més d'un 30% dels nois i noies es troben al final del seu trajecte educatiu obligatori (entre els 15 i els 16 anys) agrupats en funció del seu nivell de coneixements. No sabem, per manca de dades disponibles, si aquesta pràctica està estesa a les edats anteriors, tot i que hi ha molts indicis que així ens ho confirmen, sobretot si hem de fer cas del que diuen els professionals de l'educació. Aquest fet pot agradar més o menys, però ningú podrà mostrar-se sorprès amb aquestes dades, ja que el que ens certifiquen és una realitat que, malgrat no ser reconeguda, era àmpliament coneguda.

PODEM DISCUTIR HORES I HORES sobre la bondat i també sobre la perversió d'aquesta pràctica, que com tantes coses és una pràctica contradictòria: per una banda, vol respondre a l'objectiu de fer que els alumnes trobin en el seu aprenentatge la velocitat de creuer més apropiada a les seves capacitats, i per l'altra, no podem oblidar que la separació dels alumnes per nivells no serveix per incentivar la superació d'aquells que més necessiten i dèficits de coneixement mostren. Saber què passa a les nostres escoles no ens explica el perquè passa. Però conèixer amb dades estadísticament sòlides què passa ens diu moltes coses rellevants. Per exemple, en el cas que ens ocupa, ens diu que hi ha una enorme dificultat per part dels professors i de les direccions dels centres per donar compliment a la legislació que configura el nostre sistema educatiu.

INDEPENDENTMENT DE LES NOSTRES preferències o conviccions sobre com s'han de constituir els grups d'alumnes, el que és indiscutible des de la LOGSE és que el nostre sistema educatiu està construït sobre un principi d'inclusió, o si es prefereix de comprensivitat, i que per assolir aquest principi la no separació permanent dels alumnes en funció del seu nivell es preveu com a essencial. Podem concloure, doncs, que hi ha un divorci molt gran entre la pràctica docent i el que el sistema preveu. Aquest divorci és el que hauria de

“Amb el coneixement d'aquesta realitat n'hi hauria d'haver prou per assumir que tenim un problema en la gestió de la inclusió que preveu la llei. És necessari abordar una reflexió sense apriorismes, serenament i sense acusacions preventives contra ningú”

CARLES DE MIGUEL

preocupar tota la comunitat educativa i la classe política en general, ja que és l'expressió inequívoca de l'existència d'un problema educatiu de grans magnituds.

AMB EL CONEIXEMENT D'AQUESTA REALITAT n'hi hauria d'haver prou per assumir que tenim un problema en la gestió de la inclusió que preveu la llei. És necessari abordar una reflexió sense apriorismes, serenament i sense acusacions preventives contra ningú. Malauradament, però, la difusió d'aquestes dades, que l'informe PISA 2006 ha posat en evidència, ha servit perquè els principals actors, començant pel mateix departament, hagin preferit quedar-se atrapats mirant el dit que assenyalava el problema que observar el problema que el dit assenyalava. Fins i tot alguns han optat per matar el missatger que duia un missatge que els era incòmode. En resum, ningú ha fet cap pas en ferm i en públic per assumir que cal abordar el fracàs –si es vol– relatiu del model educatiu que fa 15 anys estem aplicant.

AMB AQUESTES ACTITUDS, DE RETRETS i manca de realisme per abordar a fons i obertament els problemes educatius al nostre país, avui el Parlament de Catalunya inicia la tramitació parlamentària del projecte de la llei d'educació. Un debat que arriba excessivament ideologitzat, on el consens que va fer possible el Pacte Nacional d'Educació s'ha esvaït, on el departament d'Educació ha estat enormement prolífic i en bastants punts erràtic amb tres documents previs al projecte que avui es debatrà al Parlament i que ha fet que en només 12 mesos el món educatiu hagi tingut una vaga general, 250.000 al·legacions provinents de famílies de l'escola concertada i una fissura entre els socis de govern de dimensions considerables. I malgrat això, necessitem com l'aire que respirem una llei d'educació valenta, consensuada com ho va ser el Pacte Nacional, acompanyada de recursos pressupostaris suficients i amb voluntat de perdurar. L'obligació dels grups parlamentaris és fer-ho possible, i la de la societat, estar-hi atents i exigir una bona llei.

EN DIRECTE

Margarit

Josep Maria Fulquet

Professor de la Universitat Ramon Llull

Sens dubte, dec ser un dels pocs habitants del planeta que no han tremolat davant la intempèrie de Casa de misericòrdia, l'últim poemari de Joan Margarit, que ha guanyat més premis que pàgines té el llibre, cosa del tot remarcable, atès el reduït volum de lectors amb què compta habitualment el gènere. Però sembla que el públic és molt sensible a les operacions de màrqueting, fins i tot del màrqueting poètic més catastrofista, que ara ens fa caure al damunt les parets d'una casa de misericòrdia de la mateixa manera que fa uns anys ens amenaçava amb vendavals –i avui tornados– que, en realitat, no passaven d'un trist corrent d'aire. Com apuntava un dels membres del jurat, “després de Martí i Pol, Margarit és el poeta més llegit a casa nostra”. Que sigui per molts anys, doncs. Llàstima que el màrqueting, la llagrimeta fàcil i la miopia dels grans editors impedeixin la publicació de llibres –que també n'hi ha– de molta més tensió i ambició poètiques i menys concessions a la galeria i a la biografia. Respecte als premis literaris, tot indica que, si prescindim dels diners que reporten, són una experiència més aviat negativa, perquè, com diu Thomas Bernhard, “les concessions de premis [...] no enalteixen [...] sinó que rebaixen, i de la manera més humiliant, per cert...”. El mèrit de Margarit és haver “tret el màxim rendiment a un mínim material”, circumstància a la qual ha ajudat la seva formació com a arquitecte. S'hi podria afegir que, si fa les parets de la Casa..., de les cases, com els versos, malament rai.

Va de trens

Ignasi Riera

Escriptor

Sóc, des de menut, devot dels trens. I m'agrada saber que he nascut en una nació (ai!, sense Estat) que va tenir el primer tren peninsular i ibèric. En el dia d'avui, a més, faig, amb tren, un vi-

atge que la vida m'imposa: Madrid-Barcelona-Madrid. Fins fa ben poc, el tren es deia Altaria. Ara es diu AVE: un ocellot més ràpid, amb molts executius que traginen el seu ordinador portàtil, luxe que els permet, després d'haver contestat algun correu electrònic, veure fotos de la família, practicar l'astúcia amb videojocs o assaborir pel·lis porno. Jo, a l'AVE, o lleixo llibres o ronco. Tot molt correcte si no fos que...

l'AVE és massa car, el més car de tots els *aves* d'Espanya –que l'empresa es diu Red Nacional de Ferrocarrils Espanyoles–, i quan pregunto per què aquest greuge comparatiu –compareu els preus Madrid-Màlaga amb els de Madrid-Barcelona, per exemple–, ni s'hi c: *ni saben ni contestan*. ¿Que no tenim polítics catalans al Congrés de Diputats i al Senat? ¿Que potser només viatgen, i de franc, amb avió? ¿Aproven

pressupostos que accepten, com si no passés re, els preus de l'AVE? Encara més: la política de trens ho és, cada cop més, de trens de llarg recorregut. ¿I les connexions entre la resta de la ciutadania catalana? He estat el cap de setmana a Lleida, en una assemblea de les terres de Lleida d'ICV. I he sentit que es fa cada cop més difícil moure't amb tren per anar a Manresa, o a Tarragona, per exemple. I això, natu-

ralment, consolida un nou model de centralisme social i econòmic. I també cultural. ¿És fàcil, en ple segle XXI, ser universitari a Vic, o ser metge a Manresa, o ser canonge a Tarragona si vius a Lleida o a la Poble de Segur o a Falset? La Renfe i els que manen ens fan trampa. Només ens quedaran, aviat, com a esperança tangible, els gols d'un cammerunès... I això que Catalunya –ho diu l'himne– “tornarà a ser rica i plena”.